

ΕΤΟΣ Ι. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1877 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ ΑΡΙΘ. 117.

Συνδρ. έτησια 'Αθηνών Δρ. 1.—
 » » 'Επαρχιών » 1.20
 » » 'Εξωτερικού » 2.—

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
 'Εν όδω 'Ερμού αριθ. 244.

Εκ οδών, εκτός των τακτικών αυτής
 ανταποκριτών, πέλλεται ή έφημερίς
 των «Παιδών» άνευ προπληρωμής.

Ο ΑΠΟΛΛΩΝ

Ο 'Απόλλων ήτο άδελφός της 'Αρτέμιδος, υίός δέ του Διός εκ της Αητούς θυγατρός του Κόλου ενός των Τιτάνων. Η 'Ηρα μαθοῦσα τās σχέσεις του Διός μετά της Αητούς έξωργίσθη και ήνάγκασε την γήν να υποσχεθῆ ότι οὐδαμού ήθελε χορηγήσει άσυλον εις αὐτήν/Ο Ποσειδών όμως συμπάθησας υπέρ της καταδικωμένης Αητούς παρήγαγεν εκ της θαλάσσης την νήσον Δήλον, ήτις υπό τά ύδατα κεκρυμμένη δέν μετέσχε των όρέων της Γῆς. 'Εγέννησε δέ ή Αητώ τον 'Απόλλωνα και την 'Αρτεμιν υπό την σκιάν Φοίνικος. Πρώτη έγεννήθη ή 'Αρτεμις, ήτις και έβοήθησε την μητέρα της εις την γέννησιν του 'Απόλλωνος.

'Αμέσως μετά την γέννησιν του 'Απόλλωνος αί νύμφαι παρέλαβον αὐτόν και έλομσαν εις την θάλασσαν, ή δέ Θέτις τῷ έδωκε νέκταρ και άμβροσίαν.

Ο 'Απόλλων ήτο ο θεός της καλλονής και της χάριτος. Ως υπό την μορφήν της 'Αφρο-

δίτης παρίσταται ή καλλονή της γυναικός οὕτως υπό την μορφήν του 'Απόλλωνος παρίσταται ή ωραιότης του άνδρός. Προσέτι ήτο και ο θεός της ποιήσεως και διά τούτο οι ποιηται επικαλοῦνται αὐτόν και ζητοῦσι τās έμπνεύσεις του. 'Ακόμη ήτο και ο θεός της μουσικής και προστάτης των Μουσών. Ητο επίσης και ο προστάτης των ωραίων τεχνών, και διά τούτο πάντες οι έξοχοι επί τη μουσική, τη άγαλατοποιία και τη ιατρική ένομιζοντο τέκνα του 'Απόλλωνος.

'Αλλ' όμως αν και ο 'Απόλλων έθεωρείτο τοιοῦτος, τινές έτόλμησαν να διαμφισβητήσωσι τὰ προτερήματα ταῦτα και να τον προκαλέσωσιν εις διαγωνισμόν. Οὕτως έπροκάλεσεν αὐτόν εις διαγωνισμόν ο θεός Πάν, όστις ήτο δεινός εις τὸ παίξειν τον αὐλόν. Η κρίσις άνετέθη εις τον βασιλέα της Λυδίας Τρωίλον, όστις και απέδωκε τὰ πρωτεία εις τον 'Απόλλωνα. 'Αλλά την κρίσιν ταύτην κατέκρινεν ο βασιλεύς της Φρυγίας Μίδας, όστις ήτο παρών. Ο 'Απόλλων όργισθεις διά τούτο έ-

Σημείωσις Συντάκτου 'Εφ. Παιδών.

'Εν τῇ παρούσῃ σελίδι ειχομεν έτοιμήν να θέσωμεν την εικόνα του 'Απόλλωνος, αλλά διά τὸ άσκανδάλιστον εις τās ήμέρας ταύτας της γενικής χαλαρώσεως των ήθών, ένομίσαμεν συμφερότερον διά τους μικρούς μας άναγνώστας να την παραλείψωμεν, έλπίζοντες, ότι οὕτως υπηρετοῦμεν κάλλιον τὰ συμφέροντα αὐτών.

νεν ο βασιλεύς της Φρυγίας Μίδας, όστις ήτο παρών. Ο 'Απόλλων όργισθεις διά τούτο έ-

τιμώρησε τὸν Μίδα γδοὺς εἰς αὐτὸν ὅλα θνοῦ.

Ἡ ἀποτυχία τοῦ Πανὸς δὲν ἀπεθάρρυνε τὸν Μαρσίαν, εἰς τὸν ὅποιον ἀπεδίδατο ἡ εὐρεσις τοῦ ἀλλοῦ. Ὁ Ἀπόλλων νικήσας καὶ τὸν ἀθάδην Μαρσίαν ἐξέδαρε ζῶντα καὶ ἐκρέμασε τὸ δέρμα του ἐν τινι σπηλαίῳ. Ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Μαρσίου ἐσηματίσθη ποταμὸς ὃ ἀπ' αὐτοῦ Μαρσίαις ἠνομασθεῖς, τοῦ ὁποῦ τὰ ὕδατα ἦσαν κοκκινωπά. Διὰ τῆς τερωρίας ταύτης τοῦ Μαρσίου οἱ ἀρχαῖοι ἤθελον νὰ παραστήσωσιν, ὅτι ἡ δικαιοσύνη πρέπει νὰ ἦναι αὐστηρὰ καὶ ἀδυσώπητος.

Ὁ Ἀπόλλων ἦτο καὶ δεινὸς τοξότης. Διὰ τῶν βελῶν του ἐφόρευσε τὸν τρομερὸν ὄφιν Πύθωνα, ἐξ οὗ καὶ Πύθιος ὠνομάσθη καὶ πρὸς ἀνάμνησιν τῆς νίκης ταύτης ἐτελοῦντο ἐν Δελφοῖς κατὰ τετραετίαν οἱ περιφήμοι Πυθικοὶ ἀγῶνες.

Εἰς τὰ βέλη τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπεδίδοντο οἱ ἀφιδίοι καὶ πρόωροι θάνατοι τοῦ ἀρρενὸς φύλου καὶ πᾶσαι αἱ λοιμικαὶ ἀσθένειαι.

Ὁ Ἀπόλλων ἰθεωρεῖτο ὡς ἐξικονίζων τὸν ἥλιον καὶ ὡς τοιοῦτος ἐζωγραφεῖτο καθήμενος ἐπὶ ἄρματος φωτοβόλου, συρομένου ὑπὸ τριῶν ἵππων. Ὡς θεὸν δὲ τῶν ὥραιων τεχνῶν εἰκονίζουσιν ὡς νέον γυμνόν, εὐεδέστατον, βρωμαλίον, φέροντα ἐπὶ μὲν τῆς κεφαλῆς στέφανον δάφνης, διὰ δὲ τῆς χειρὸς κρατοῦντα λύραν.

Ἡ παρούσα εἰκὼν ἐλήφθη ἐκ τοῦ ἀγάλματος τοῦ Βεληδερέ εὐρεθέντος τῷ 1803 ἐν Ἰταλίᾳ. Παριστᾷ δὲ τὸν θεόν, ἀμείσως μετὰ τὸν φόνον τοῦ δράκοντος, στηριζόμενον ἐπὶ κορμῷ δένδρου, περὶ τὸ ὅποιον στρέφεται ὄφας, σύμβολον τῶν ὑπὸ τοῦ θεοῦ καταβαλλομένων δυνάμεων τοῦ σκότους. Ἐν τῇ ἀριστερᾷ φέρει τὴν αἰγίδα, σύμβολον τοῦ τρόμου καὶ τῆς φρίκης, ἢ κατ' ἄλλους τὸ τόξον.

Ἰερὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ἦσαν ἡ δάφνη, ὁ κύκνος, ὁ δελφίν, οἱ τέττιγες, ὁ κόραξ, ὁ πετεινός, ὁ λύκος καὶ ἄλλα.

Τόποι ἀφιερωμένοι τῷ Ἀπόλλωνι ἦσαν οἱ Δελφοὶ, ὅπου ὕπηρχε καὶ τὸ περίφημον μαντεῖον. ἡ Δῆλος, ἐνθα ἐγενήθη, ὁ Ἐλικὸν, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ διέτριβον αἱ Μοῦσαι καὶ ἄλλοι.

Σημ. Σ. Ἐφ. Παιδῶν. Περιέχοντες εὐχαρίστως φιλοξενίαν εἰς τὴν ἐπιστολὴν καὶ τὴν ἐπιτυχῆ μεταφρασίν τ' ὀικιστῆλλοντες Κ. Γ. Κ. εἰς τὰς στήλας τῆς Ἐφ. τῶν Παιδῶν, τὴν παρακαλοῦμεν πρῶτον μὲν νὰ ἴρῃσιν εἰς γλῶσσαν χαμηλοτέραν, διότι ἡ Ἐφ. τῶν Παιδῶν εἶναι διὰ τὰ παιδιὰ ὄλων τῶν τάξεων τῆς

κοινωνίας, δεύτερον νὰ μῆς γνωστοποιήσῃ τὸ ἔνομή του—διότι δὴν ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἤμαθα ἐν ἀγνοίᾳ τῶν προσώπων, ἅτινα συνισπέρωσιν εἰς τὴν συντάξιν τῆς Ἐφ. ταύτης τὸν συγχαίρομεν δὲ ἐκμίσθους καρδίας διὰ τὴν πρὸς τὰ καλὰ αὐτοῦ ἔργα καὶ τῷ ἐνγύμνασθαι μεγαλειτέραν χρησιμότητα εἰς τὸ μέλλον.

Ἀθήναι τῇ 30 Ἰουλίου 1877.

Πρὸς τὸν συντάκτην τῆς
«Ἐφημερίδος τῶν Παιδῶν».

Ἄξιότιμε Κύριε,

Ἦμην δεκαετής, ὅτε ἀγγελλὰ τις περιῆλθεν εἰς χεῖράς μας, ἀγγέλλουσα τὴν ἐκδοσιν ἐφημερίδος συντασομένης διὰ παιδιὰ. Μὲ τὴν ἀγγελίαν εἰς χεῖρας καὶ πρὶν ἔτι ἀποπερατώσω τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῆς ἔτρεξα πρὸς τὸν ἐν τοῖς κόλποις Ἀβραάμ εὐρισκόμενον ἤδη πατέρα μου καὶ θερμῶς παρεκάλεσα αὐτὸν νὰ συνδράμῃ τὸ ἔργον.

Διὰ νὰ μὴ μακρηγορῶ, λέγω μόνον ὅτι δεκαετηρῆς ἐκτοτε παρήλθον, καθ' ἣν τακτικῶς ἐλάμβανον τὴν ἐφημερίδα ταύτην, καὶ σήμερον ἐξακολουθεῖ νὰ λαμβάνῃ αὐτὴν ὁ ἀδελφός μου. Ἐκτὸς δὲ τῆς μεγίστης ὠφελείας, ἣν ἀπέκτησα κατὰ τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν, νεανίας τώρα, δὲν διστάζω νὰ ὁμολογήσω, ὅτι καὶ νῦν ἔτι πολλάκις, φιλοαναγνώστης ὡς εἶμαι, ἀναγινώσκων τὴν ἐν λόγῳ Ἐφημερίδα, πολλὰς ἐξ αὐτῆς ὠφελίμους ἀφομοίω γνώσεις. Πρὸς ἐλαχιστηνδὲ ἀντιστάθμισιν τῆς ὠφελείας ταύτης, ἐνόμισα ὅτι ἠδυνάμην κάγῳ ἐνίοτε νὰ συνισπέρω τὸ ἐπ' ἐμοὶ εἰς ἐπίγνωσιν τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ, ὃν ἡ Ἐφημερίς σας προτίθεται.

Κύριε συντάκτη, πολλοὶ ἐνταῦθα περιφρονούντες τὰς μεταφράσεις, προσκαθοοσιν, ἂν ποτε γράψωσι τι, νὰ ἦναι, ἢ τοῦλάχιστον νὰ φανῇ ὅτι εἶναι, γέννημα τῆς ἰδίας αὐτῶν κεφαλῆς καὶ ἀπόρροια τῶν γνώσεών των. Δὲν κατακρίνω αὐτούς· ἕκαστος ἔχει τὰς ιδέας του· λέγω μόνον ὅτι ἔχω τὴν εὐτυχίαν ἢ τὴν δυστυχίαν νὰ μὴ συγκαταλέγωμαι μετὰ τὸν ἐκείνων. Νομίζω ὅτι πολὺ ὠφελιμώτερος εἶσομαι μεταδίδων ὅσα καλὰ καὶ ὠφέλιμα ἀπαντᾷ εἰς ξένους συγγραφεῖς, ὢν τὰ ἐνδοξα ὀνόματα εἶναι τὸ ἀριστον ἐχέγγυον ὑπὲρ τῆς ἀδιστακτοῦ παραδοχῆς τῶν σκέψεών των, παρ' ἡμῶν τοῦλάχιστον, τῶν καθορώντων τὴν ἡμετέραν σμικρότητα ἀπέναντι τοῦ ὕψους ἐκείνων.

Ἦπὸ τοιούτων σκέψεων ὀρμώμενος, ἀπεφάσισα, τῇ ἡμετέρᾳ βεβαίως συγκαταθέσει, ἀπανθίζων τὰ μέλλον ταῖς ἀρχαῖς τῆς ἡμετέρας Ἐφημερίδος συνάδοντα τεμάχια νὰ πέμπω ταῦτα ὑμῖν πρὸς δημοσίευσιν ὡς καὶ ἄλλοτε,

παιδίον έτι, έλαβον δις την τόλμην να πράξω.
 'Ελπίζω, κύριε, ότι εύμενώς θέλετε δεχθί την έλαχίστην ταύτην προσφοράν, ως και την έκφρασιν της διακεκριμένης προς ύμας ύπολήψεως, νέου, σήμεραν εισερχομένου πράγματι εις τον βίον και αναγράφαντος επί της θύρας αυτού την Ευαγγελικήν ταύτην αρχήν, «'Αγαπάτε αλλήλους.»

K. F. K.

ΩΦΕΛΙΜΟΤΗΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

(Έκ του 'Ρέλλιν)

Βεβαίως ούχι άνευ λόγου ή ιστορία πάντοτε άνεγνωρίσθη ως εδ φώς των καιρών, ή άποθήκη των γεγονότων, ο πιστός μάρτυς της αληθείας, ή αρχή των καλών συμβουλών και της συνείσεως, ο κανών του πολιτεύεσθαι και των ήθών.

'Ανευ αυτής, περικεκλεισμένοι εις τα όρια του αιώνος και της χώρας, εν οίς ζώμεν, περικεκλεισμένοι εις τον στενόν κύκλον των ίδιων ήμών γνώσεων και των ίδιων αντιλήψεων ή θέλωμεν μένει πάντοτε εν είδει νηπιότητος, άποξενούσης ύμας της παρατηρήσεως του λοιπού κόσμου, και εν άγνοία πάντων των πρό ήμών γεγονότων και παντός του περιτοχούοντος ήμας.

Τί είναι ή μακροτέρα ζωή, ήν άνθρωπος δύναται να ζήσῃ; τί είναι ή έκτασις της χώρας ήν κατέχομεν, ή ήν δυνάμεθα να διατρέξωμεν; τί άλλο, ή έν σημείον άπαρατήρητον άπέναντι των εύρυχώρων χωρών της οικουμένης, και της μακρας σειράς των αιώνων, οίτινες διαδέχονται αλλήλους από καταβολής κόσμου;

'Εν τούτοις εις το άπαρατήρητον εκείνο σημείον ήθελον περικλείεσθαι αι γνώσεις μας, άν δεν επεκαλούμεθα εις βοήθειάν μας την σπουδήν της ιστορίας αυτής, ήτις μας περιγράφει πάντας τους αιώνας και πάσας τας χώρας ήτις μας σχετίζει μεθ' όλων, όσοι ύπήρξαν μεγάλοι εν τη αρχαιότητι ήτις θέτει πρό των οφθαλμών μας πάσας αυτών τας πράξεις, πάσας τας επιχειρήσεις, πάσας αυτών τας άρετάς και πάντα τα σφάλματα ήτις τέλος διά των σκέψεων, ως μας χορηγεί, ή μας αναγκάζει να κάμνωμεν, μας παρέχει εν όλω ή χρόνῳ προβλεπτικότητα, πολύ άνωτέραν των μαθημάτων των έμπειροτάτων διδασκάλων.

'Η ιστορία καλώς διδασκόμενη καθίσταται σχολειον ήθικης δι' όλους τους ανθρώπους. Αυτή μας περιγράφει τά έλαττώματα, άφαιρεί

το προσαιπειον των ψευδών αρετών και των δημοτικών προλήψεων, διασκαδάζει την μαγείαν του πλούτου, την ματαιάν ταύτην λάμψιν την αποτυφλούσαν τους ανθρώπους, και άποδεικνύει δι' άπειρών παραδειγμάτων, πιστικωτέρων όλων των συλλογισμών, ότι ούδέν άλλο είναι μέγα και επαινέτον; ή ή τιμή και ή χρηστότης. Έκ του θαυμασμού, τον όποιον και οι μάλλον διεφθαρμένοι των ανθρώπων δεν δύνανται ν' άρνηθώσιν εις τας μεγάλας και ωραιάς πράξεις, τας όποιας ή ιστορία παρουσιάζει, μας κάμνει να συμπεράνωμεν ότι ή αρετή είναι το αληθές αγαθόν του ανθρώπου, και ότι αυτή τον αναδεικνύει αληθώς μέγαν και αξιοτίμον. 'Η ιστορία επί τέλους μας διδάσκει, σεβόμενοι την αρετήν, να διακρίνωμεν την ωραιότητα και την λάμψιν διά μέσου των βλακων της πενίας, του σκότους, της καταφοράς της τύχης και αυτής ένίοτε της δυσφημίας και ατιμώσεως ως τούναντίον ένσπείρει άποστροφήν και φρίκην κατά του εγκλήματος, και άν τουτο ήθελε τύχη να ύπάρχη εν άτομον έκλαμπρον, περιπόρφυρον και καθήμενον επί του θρόνου.

K. F. K.

Η ΜΑΝΑΘ.

«Τί περίεργον 'Ψάρι!» άκούω τινάς των μικρών αναγνωστών μου έκφρανούστας εις την θέαν της προκειμένης εικόνας. Και όμως, μικροί μου φίλοι, το περίεργον τούτο κατά το φαινόμενον 'Ψάρι δεν είναι ίχθυς, αλλά ζών άνήκον εις την αυτήν όμοταξίαν εις την όποιαν και σεις ανήκετε, — την των θηλαστικών.

Είναι αληθές, ότι το πλείστον της ζωής του ζή έντός του ύδατος, όπου κολυμβά με μεγίστην εύκολίαν, άλλ' όμως είναι θερμώτατον και αναπνέει ούχι διά σπαράχων, όπως οι ίχθυς, αλλά διά πνευμόνων όπως και ο άνθρωπος.

Είναι δε τῷ όντι περίεργον ζών διότι ούτε λαίμων έχει ούτε έξωτερικά ότα, πλην δύο όπών, ούτε σκέλη, ούτε βραχίονας και οφθαλμούς μικροτάτους, το δε δέρμα του φέρει πολυ όλίγας τρίχας και ταύτας επί της βάγεως.

'Αλλ' ένῷ δεν έχει βραχίονας, έχει χείρας και πόδας πολυ χρησίμους. 'Ωνομάσθη δε Μανάθη, διότι τα εμπρόσθια μέλη του όμοιάζούν με χείρας και λέιται προσέτι και θαλασσία άγγελός ζή δε συνήθως εις τας άκτάς των τροπικών θαλασσών και ποταμών, ως λ. χ. την 'Αμαζώνα, τον Ορινάκον κλ. και συχνάκις κά-

μνει μακρινά ταξείδια πρὸς τὰς πηγὰς τῶν ποταμῶν τούτων πρὸς ἀναζήτησιν τροφῆς, ἥτις συνίσταται εἰς χόρτα καὶ φυτά.

Ἡ Μανάτη εἶναι ζῶον ἀκακὸν καὶ ζῆ κατ' ἀγέλας ὀφρεύεται δὲ διὰ τὸ λίπος αὐτῆς. Ὅταν κτοπηθῇ μία ἐξ αὐτῶν διὰ τριαινῆς, αἱ ἄλλαι πρᾶσπαθοῦν νὰ ἐξαγάγῳσι τὴν τριαινὰν ἐκ τοῦ σώματος αὐτῆς, ἢ νὰ κόψωσι τὸ σχοινίον, μετὰ τοῦ ὁποῦν ἡ τριαινὰ εἶναι συνδεδεμένη· τὸ χρέας τῆς ὁμοιάζει κατὰ τὴν γεῦσιν μὲ χοίριον καὶ τὸ ὑπεραγαποῦν οἱ ἄγριοι ἀμερικανοί.

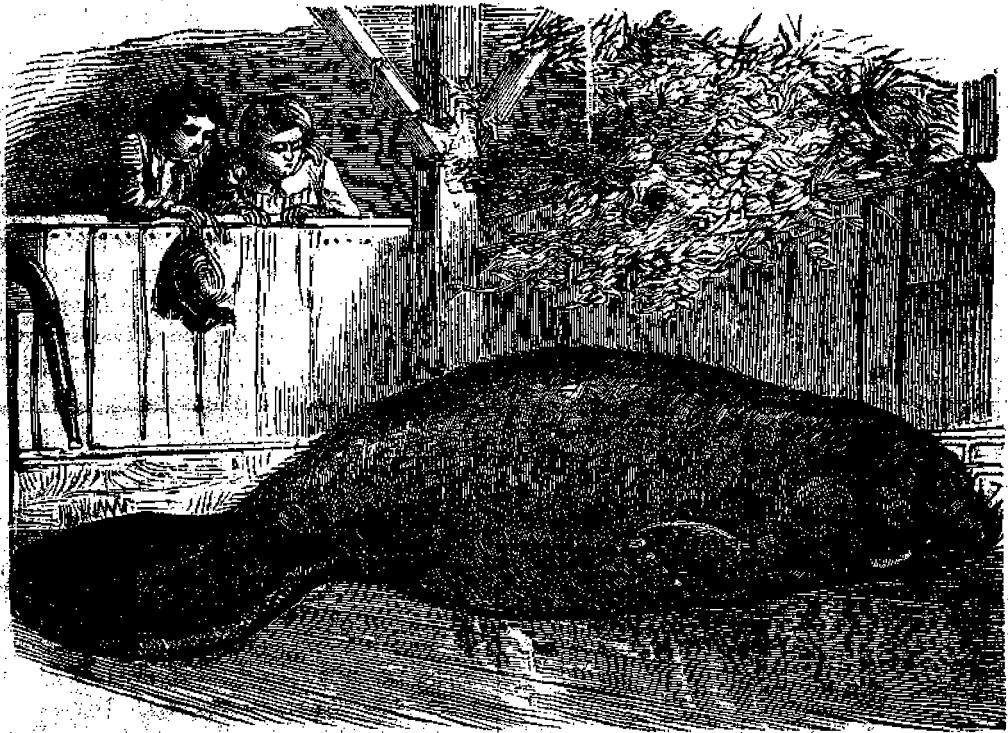
Πρὸ τινῶν ἐτῶν ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρα-

Ο ΣΙΡ ΙΣΑΑΚ ΝΕΥΤΩΝ

ὑπὸ Μαργαρίτας Κ.

Ὁ Σιρ Ἰσαάκ Νεύτων, τοῦ ὁποῦν τὴν εἰκόνα προσφέρομεν ἐνταῦθα, ἦτο εἰς τῶν μεγίστων φιλοσόφων ὅσοι ποτὲ ὑπῆρξαν ἐπὶ τῆς γῆς, ἡ δὲ ἱστορία τοῦ βίου του εἶναι πλήρης διδασκαλίας διὰ πάντας.

Ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀγγλίαν, τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγένων 1642, καὶ ἀληθῶς, ὑπῆρξε πολύτιμον δῶρον εἰς τὸν κόσμον, διότι κατὰ τὴν μακροχρόνιον ζωὴν του προσέθεσε τόσον πλοῦτον εἰς τὸ ταμεῖον τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων,

Η ΜΑΝΑΤΗ

τίας τῆς Νικαράγγας εἶχε μίαν τοιαύτην Μανάτην εἰς τὴν τεχνητὴν αὐτοῦ λίμνην, ἥτις οὐ μόνον ἤρχετο εἰς τὴν οἰκίαν ὅταν ἐκαλεῖτο νὰ γευματίσῃ, ἀλλ' ἐπέτρεπε καὶ νὰ τὴν καθβαλίκεύουν ἄνθρωποι καὶ νὰ τοὺς μεταφέρῃ ἀπὸ τὸ ἐν μέρος τῆς λίμνης εἰς τὸ ἄλλο—ἠδύνατο δὲ νὰ μεταφέρῃ διὰ μίαν περι τοὺς 20 ἀνθρώπους ἐπὶ τῆς βάρχεις αὐτῆς!

Ἡ ἐν τῇ προκειμένῃ εἰκονογραφία Μανάτη εὑρίσκειται ἐν τῷ περιφημῷ κεντρικῷ κήπῳ τῆς Νέας Ὑόρκης, καὶ παρέχει διασκέδασιν εἰς πολλὰ παῖδια, τὰ ὁποῖα ἐπισκέπτονται τὸν κήπον ἐκεῖνον πᾶσαν ἡμέραν.

ὅσον οὐδεὶς ἄλλος ποτέ. Ἐκεῖνος πρῶτος ἀνεκάλυψε τὸν νόμον τῆς Βαρύτητος, παρατηρήσας τὴν πτώσιν μῆλου ἐκ τινος μηλέας, ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς ὁποίας ἦτο ἐξηπλωμένος, τὰς κινήσεις καὶ τὸ σχῆμα τῶν πλανητῶν, τὰς τροχιάς τινῶν κομητῶν καὶ πολλὰς ἄλλας ἀληθείας φυσικὰς, τὰς ὁποίας ὁ καιρὸς δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ περιγράψωμεν.

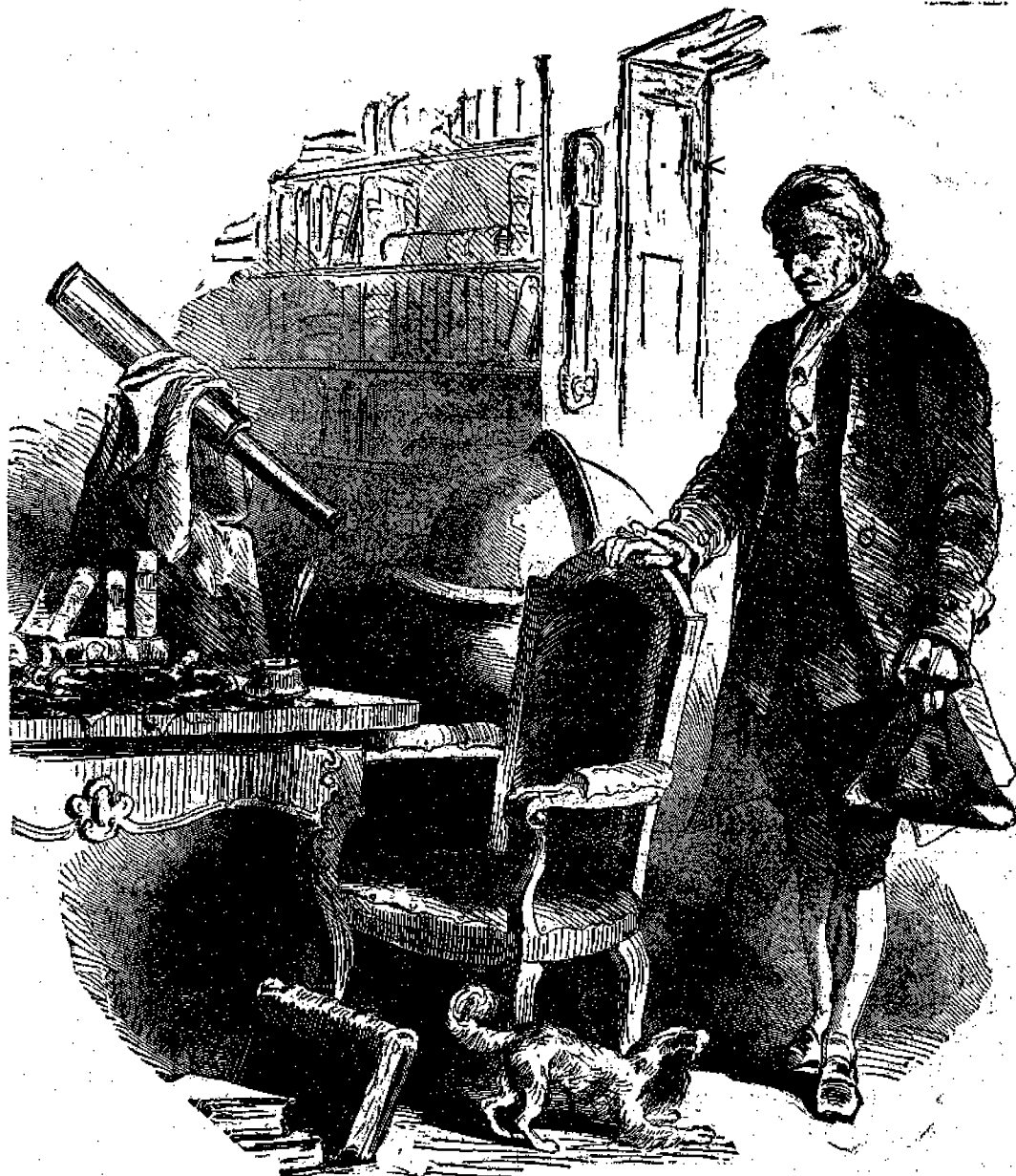
Καὶ μόνον τοῦτο ὁ Νεύτων εἶχε τὴν ταπεινοφροσύνην ἀληθοῦς εὐφυίας· μνημονεύεται δὲ περὶ αὐτοῦ ὅτι εἶπε ποτε, «Ἐὰν ἰδυνήθην νὰ ἰδῶ μακρότερα τοῦ Δεκάρτ, τοῦτο προέρχεται, ἐπειδὴ ἴσταμαι ἐπὶ ὤμων γιγάντων.»

έννοῶν μὲ τοῦτο, ὅτι οἱ πρὸ αὐτοῦ φιλόσοφοι εἶχον προετοιμάσει τὴν ὁδὸν δι' αὐτόν.

Ὁ Νεύτων ἦτο τόσο ἐπιμελὴς σπουδαστὴς ὥστε πολλάκις ἐλησμένει τὸ φαγητόν του, ἀκόμη καὶ ὅταν ἦτο ἐμπροσθέν του. Πολλὰ

λέται, αἵτινες ἔλυον τὰ μεγάλα προβλήματα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐνησχολεῖτο.

Ὁ Βυρῶν ἔλεγεν ὅτι ἡ εὐφρατα εἶναι ὑπομονή· ὁ Στήβενσον, ὁ ἐφευρετὴς τοῦ ἀτμοκινήτου, ὅτι ὑπερέβαινε τοὺς πολλοὺς μόνον εἰς τ-

Ο ΣΙΡ ΙΣΑΑΚ ΝΕΥΤΩΝ

περίεργα ἀνέκδοτα διηγούνται περὶ αὐτοῦ ὡς πρὸς τοῦτο, ὡς π. χ. ὅτι πολλάκις ἐκάθητο ἐπὶ τῆς κλίνης του, μὲ τὰ νυκτικά του, βυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις του, αἱ ὁποῖαι ἕως δὲν ἦσαν μάταιοι βεμβασμοί, ἀλλὰ σπουδαῖαι με-

ἔτι εἶχε περισσοτέραν ὑπομονὴν, καὶ εἰς τὴν ἀρετὴν ταύτην ἀπέδιδε τὴν ἐπιτυχίαν του. Ὁ Νεύτων εἶχε μεγάλην ὑπομονὴν — Ἐρωτηθεὶς, ποτε πῶς ἀνεῦρε τὸν νόμον τῆς βαρύτητος, ἀπεκρίθη «Διὰ διηγεοῦς σκέψεως.»

ἦτο πολὺ ἀκριβὴς εἰς τὰς δοσοληψίας του, ἀλλὰ καὶ πολὺ ἐλευθέρως πρὸς τοὺς φίλους του. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ χρόνου, ὅτε ἔκαμε τὰς μεγίστας αὐτοῦ ἀνακαλύψεις, ἦτο τόσο πτωχὸς ὥστε ἠναγκάζετο νὰ ἐπισκευάζῃ μόνος τὰς καμίνους του.

Εἶναι ὀλίγον παράξενον ὅτι τοιοῦτος μέγας ἀνὴρ ἔδωκε τοσαύτην προθυγήν εἰς τὴν ἀλληθίαν καὶ κατέτριψε τέσσαρα ἔτη προσπαθῶν νὰ μεταβάλλῃ τὰ κατώτερα μέταλλα εἰς χρυσόν. Ὁ καιρὸς οὗτος βεβαίως ἀπωλέσθη, ἀλλ' ἡ ἀκριβὴς γνώσις τῆς χημείας, τὴν ὁποίαν οὕτω πρὸς ἀπέκτησε, τῷ ἔγεινε πολὺ χρήσιμος, ὅτε διωρίσθη ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως Διευθυντῆς τοῦ Νομοσματοκοπέου μὲ ἐτήσιον μισθὸν 1000 λιρῶν, ὅστις εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦτον ἰκανὸς νὰ διατηρῇ τινὰ πολὺ καλά.

Εἶναι ἀξιοσημειώτον ὅτι τὰς μεγίστας αὐτῶν ἀνακαλύψεις ἔκαμεν, ὅτε ἦτον ἔτι νέος — τὸν νόμον τῆς Βάρυτητος ἀνεκάλυψεν, ὅτε ἦτο 23 ἐτῶν, τὸ δὲ σύγγραμά του «Περὶ ἀρχῶν» συνέγραψε πρὸ τοῦ 40 ἔτους. Περὶ τοῦ συγγράμματος τούτου ὁ Λά Πλάς λέγει ὅτι εἶναι ἀνώτερον παντὸς ἄλλου συγγράμματος, τὸ ὁποῖον ποτε ὑπῆρξε. «Ἀπαντὰ τὰ συγγράμματα τοῦ Νεύτωνος ἐγράφθησαν εἰς τὴν Λατινικὴν γλῶσσαν, ἥτις ἦτο τότε ἐν χρήσει μεταξὺ τῶν πεπαιδευμένων.

Ὁ Νεύτων εἶχε προικισθῆ ὑπὸ τῆς φύσεως μὲ ἡσυχίον πνεῦμα. Λέγεται δὲ περὶ αὐτοῦ ὅτι μίαν ἡμέραν θ μικρὸς του κύων, Ἀδάμας ἔρριψε κητὰ τὴν ἀπουσίαν του ἀνημμένον κηρίον ἐπάνω εἰς τὴν τράπεζαν καὶ κατέκαυσε πολλά πολύτιμα χειρόγραφα. Ἐπιστρέψας ὁ Νεύτων καὶ ἰδὼν τοῦτο εἶπε λυπηρῶς, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ὀργισθῆ, «Ὁ Ἀδάμας, Ἀδάμας, δὲν γνωρίζεις πόσων ἐτῶν κόπους μὲ κατέστρεψες!»

Ὁ Νεύτων ἦτο ὄχι μόνον μέγας φιλόσοφος, ἀλλὰ καὶ εὐσεβὴς ἀνὴρ· λέγεται δὲ περὶ αὐτοῦ, ὅτι οὐδέποτε ἐπρόφερε τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ χωρὶς νὰ ἐκβάλῃ τὸν πῖλον του, ὡς σημεῖον σεβασμοῦ, καὶ ὀλίγον χρόνον πρὸ τοῦ θανάτου του, εἶπε τὰς ἐξῆς ἀξιωματικαίους λέξεις: «Ἄγνωστος φαίνομαι εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ κόσμου, ἀλλ' εἰς τοὺς ἰδικούς μου, φαίνομαι ὡς παιδίον παίζον παρὰ τὴν ἀκρογιαλιάν, καὶ κατὰ τὰς διασκεδάσεις ταύτας εὗρισκον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν κανὲν κογχύλιον ὠραιότερον ἢ μεγαλειότερον τοῦ συνήθους, ἐνῶ δ' ἀπειρος ὡκεανὸς τῆς κερυμμένης ἀληθείας κείται ἐνώπιόν μου!» ἀπεβίωσε τὸ 1727.

Ἡ ΑΜΗΗΣΙΚΑΚΙΑ

Εἰς μικρὰν τινὰ πόλιν τῆς Γερμανίας ἔζων ποτὲ δύο ἀνθρώποι σχετικοὶ πρὸς ἀλλήλους καὶ ὑμῖτεχοι, ἔχοντες ἐπάγγελμα νὰ σχίζωσι καὶ πριονίζωσι ξύλα. Ἰὸ εἰς τούτων ὀνομαζόμενος Χάνος ἦτον ἀνθρώπος ἀπότομος, βάνουτος καὶ παρὰ πολὺ μεμφίμοιρος καὶ διὰ τοῦτο δυσκόλως εὗρισκεν ἐργασίαν καὶ κατὰ συνέπειαν, ἐστρεῖτο πολλάκις καὶ τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου. Ὁ δὲ ἕτερος Ἑρρίκος καλούμενος εἶχε χαρακτῆρα ἡπιον καὶ συμβιβαστικὸν καὶ συνάμα ἐργατικὸς ὢν καὶ ἐπιμελής, πάντοτε εὗρισκεν ἐργασίαν, εὐχαριστῶν δὲ τοὺς ἐργοδότας, ἐλάμβανε πολλάκις πλείοτερον τοῦ συμπεφωνημένου ποσοῦ· καὶ οὕτως εἶχε τὰ πρὸς τὴν ζωὴν ἀναγκαῖα ἐν ἀφθονίᾳ. Ὁ Χάνος ἀντὶ νὰ παραδειγματισθῆ καὶ ὠφελθῆ ἀπὸ τῶν καλῶν χαρακτῆρα τοῦ ὁμοτέχου καὶ φίλου του, ἐπειδὴ ἦτο δύστροπος καὶ κακὸς ὑπὸ τῶσού μεγάλου φθόνου ἐκυριεύθη, ὥστε μανιώδης γενόμενος ἐβλαπτε τὸν ἀγαθὸν Ἑρρίκον δόσκις καὶ ὅπως ἠδύνατο. Ὁ δὲ ἀγαθὸς Ἑρρίκος ἔχων πεποιθῆσθαι εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὴν εὐσυνείδητον ἐργασίαν του μὴ ὑπομονὴν ὑπέφερον τὰς ζημίας λέγων, ὅτι οὐδέποτε ἤθελεν ἐπιτρέψαι ὁ Θεὸς νὰ στέρηθῆ τοῦ ἄρτου διὰ τὸν φθόνον τοῦ Χάνου.

Ἡμέραν τινὰ ἕνεκα μέθης ἔξω φρονῶν γενόμενος ὁ Χάνος ἐπυρπόλησεν ἀκουσίως τὴν μικρὰν οἰκίαν του μὲ ὅλα τὰ ἐν αὐτῇ πτωχικὰ ἐπιπλα, μόλις δυνήθει νὰ διασώσῃ τὴν οἰκογενεάν του. Οἱ συμπολιταὶ του λυπηθέντες διὰ τὸ δυστόχημα, τῷ προσέφερον, ὅτι ἕκαστος εἰμπόρει καὶ τοῦ παρεχώρησαν ὑπερῶν τι διὰ νὰ κατοικῆ μετὰ τῆς οικογενείας του. Ὁ δὲ Ἑρρίκος πορευθεὶς μίαν ἑσπέραν ἔκρουσε τὴν θύραν. Ὁ Χάνος ἀνοίξας καὶ ἰδὼν τὸν ἀνθρώπον, τὸν ὁποῖον πολλάκις εἶχε ζημιώσει, ἐνόμισεν, ὅτι ὑπῆγε νὰ ἐνειδίση τὴν δυστυχίαν του, καὶ διὰ τοῦτο ἠθέλησε βιαίως καὶ ἀποτάμως νὰ τὸν ἐκδιώξῃ· ἀλλ' ὁ καλὸς οὗτος φίλος προλαβὼν εἶπεν εἰς τὸν Χάνον, «Ἀδελφε, θῆ» χωρὶς δύο πελέκεις, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἰς μόνον μοὶ κηρυσίμαβει, σοὶ ἔφερα δὲ τὸν ἄλλον διὰ νὰ μεταχειρισθῆς· μέχρις οὐ εἰσπορήσῃς· ἠγόρασα ἡδὲ καὶ νέον πρίονιον καὶ ἔχω καὶ τὸ παλαιὸν ἠδιωρθωμένον, ἀλλὰ εἰς ἀργίαν· μεταχειρίσου καὶ τοῦτο χωρὶς νὰ νομίξῃς ὅτι ἔχω σκοπὸν νὰ σὲ ὑποχρεώσω. Σὲ εἰδοποιῶ δὲ προσέτι, ὅτι ὁ γείτων ἔμπορος, ἔχει ἐργασίαν καὶ ζήτει ἐργάτην. Ἔπαγε λοιπὸν ν' ἀναλάβῃς

καὺτήν πρὸς ἐξαικονόμησιν τῆς τροφῆς τῶν τέκνων σου.»

Ὁ Χάνος ταῦτα ἀκούσας, καίτοι τραγῆς, συνεκινήθη ὁμῶς ἐκ τοῦ τρόπου τοῦ μεγάλου φρονος καὶ ἀμνησικαχοῦ Ἑρρίκου, καὶ τείνας τὴν χεῖρα εἰς τὸν εὐεργέτην του, τὸν εὐχαρίστησεν ἀπὸ καρδίας καὶ ἔκτοτε ἤρχισε ν' ἀγαπᾶ καὶ νὰ σέβηται αὐτόν.

Τὴν ἡλικίαν ταύτην διήγησιν θέτομεν ὀψὶν τῶν μικρῶν ἀναγνώστων τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παίδων ἐλπίζοντες, ὅτι θέλουσι μιμηθῆ τὸν ἀγαθὸν Ἑρρίκον βλέποντες πῶς ἡ ὑπομονὴ καὶ ἀμνησικαχία του ἐσώσθη τὴν κάμινον τοῦ φθόνου, ἥτις ἔκαιεν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Χάνου, καὶ ἀντ' αὐτοῦ εἰσῆγαγεν ἀγάπην καὶ σέβας πρὸς αὐτόν, ἐπιμέλειαν εἰς τὸ ἔργον καὶ μεταβολὴν τοῦ κακοῦ εἰς ἀγαθὸν πόλτην.

Η ΜΙΚΡΑ ΚΟΡΗ

ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΕΝΗ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΤΗΣ.

Θέλω σὰς διηγήθῃ, μικροὶ μου ἀναγνώσται, περὶ μιᾶς μικρᾶς κόρης, ἥτις προσήχετο μὲ τὸν τρόπον διάφορον ἀπὸ ἄλλα παιδιά καὶ ὁ Θεὸς εὐπρεστήθη, φαίνεται, νὰ εἰσακούσῃ τὴν προσευχὴν της. Ὁ πατὴρ της ἦτο κακὸς ἄνθρωπος καὶ δούρειος εὐρισκεν αὐτὴν προσευχομένην κατὰ τὴν συνήθειάν της ὠρῶντο καὶ τὴ ἔλεγεν, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ προσεύχηται καὶ ὅτι, εἰάν ἤθελε κάμει τοῦτο πάλιν, ἤθελε τὴν ξυλίσαι. Τὸ πτωχὸν ἀλλὰ καλὸν παιδίον τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ; Τὰ παιδιά ὀφείλουσι νὰ ὑπακούωσιν εἰς τοὺς γονεῖς των, ἀλλ' ὁ Θεὸς εἶναι μεγαλειότερος ὄλων καὶ αὐτὸς διατάττει πάντας νὰ προσεύχωνται. Ὅθεν θέλω σὰς εἶπει τί ἔκαμεν ἡ μικρὰ αὐτὴ κόρη: ἐπῆγε μίαν ἡμέραν ἐντὸς τοῦ κήπου των, ὑποθέτω, καθ' ἣν ὥραν ἔδυεν ὁ ἥλιος, ὁ δὲ καιρὸς οὗτος εἶναι ὁ κάλλιστος πρὶν πορευθῆ τις εἰς τὴν κλίνην. Ἐπῆγε δὲ μὲ σκοπὸν νὰ προσευχηθῆ ἐκεῖ καὶ κλίνασα κατὰ γῆς τὰ γόνατα προσήχετο χαμηλῇ τῇ φωνῇ, ἔπειτα μὲ φωνὴν δυνατωτέραν καὶ τέλος ἐκ συγκινήσεως μὲ ἀκόμη ζωηροτέραν φωνὴν ἀλλὰ κατὰ ταύτην τὴν ὥραν ἔλθων ὁ πατὴρ αὐτῆς εἰς τὴν οἰκίαν ἤκουσε τὴν φωνὴν της: προσευχομένης καὶ ὀργισθεὶς ἔλαβε μίαν βάρβδον διὰ νὰ ξυλίσῃ αὐτήν, ἀλλ' εἰσελθὼν ἠσυχῶς εἰς τὸν κήπον ἐστάθη νὰ ἀκροασθῆ τί ἡ κόρη ἔλεγεν εἰς τὴν προσευχὴν της, καὶ εὐτυχῶς κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐκείνην προσευ-

χομένη ὑπὲρ αὐτοῦ ἔλεγε πρὸς τὸν Θεὸν ταῦτα, «ὦ Κύριε ἐδόξασον τὸν ἀγαπητόν μου, τὸν προσφιλέ μου πατέρα!» Οἱ λόγοι οὗτοι ἔκαμον ἐντύπωσιν ὄχι μόνον εἰς τὰ ὦτα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ πατρὸς, ὅστις πάραυτα ἔβησεν κατὰ γῆς τὴν βάρβδον ἔτρεξε πρὸς τὸ καλὸν κοράσιόν του, τὸ ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του μετ' αὐτοῦ γονυπετήσας δ' ἤρχισε μόνος νὰ προσεύχεται λέγων, «ὦ Κύριε, λάβε οἶκτον εἰς ἐμὲ τὸν πονηρὸν καὶ διστραπημένον πατέρα!» Τινὲς τῶν γονεῶν ὀδηγοῦσι τὰ τέκνα των πρὸς τὸν οὐρανὸν λέγοντες, «Ἰδοὺ ἐγὼ, Κύριε, καὶ τὰ παιδιά, πρὸς τὰ ὅποια Σὺ μοὶ ἔδωκας,» ἀλλὰ πόσον ὠρτοῦν θέαμα εἶναι τοῦτο! παιδίον νὰ ὀδηγῆ τὸν πατέρα εἰς τὸν οὐρανὸν λέγον, «Ἰδοὺ ἐγὼ, Κύριε, καὶ ὁ ἀγαπητός μου πατήρ, τὸν ὅποιον Σὺ μοὶ ἔδωκας!» Μικρὰ μου παιδία, εἰάν οἱ γονεῖς σὰς πορεύωνται πρὸς τὸν οὐρανὸν πρέπει καὶ σὰς νὰ τοὺς ἀκολουθεῖτε εἰς τὸν εὐδαίμονα ἐκεῖνον κόσμον· ἀλλ' εἰάν οἱ γονεῖς σὰς δὲν θέλουσι νὰ σὰς ὀδηγήσωσι πρὸς τὸν οὐρανὸν, σὰς πρέπει νὰ προσπαθεῖτε νὰ ὀδηγήσητε τοὺς γονεῖς σὰς ἐκεῖ, μαρούμενοι τὴν διαγωγὴν τῆς κίρας, περὶ τῆς ὁποίας ἐγένετο ἐνταῦθα λόγος.

ΤΟ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ ΚΑΙ Η ΘΕΚΗ ΤΟΥ.

Ἐυσεβὴς τις ἄνθρωπος εἶπε ποτε εἰς μικρὸν παιδίον, Παρατήρησε τὸ ὠρολόγιον τοῦτο, τὸ ὅποιον συνεχῶς δουλεύει, δὲν κάμνει τί, τί, ἀπ' οὗ δὲ τὸ παιδίον τὸ παρατήρησε, καὶ τὸ ἠκροάσθη, ὁ κύριος ἐκεῖνος ἀφῆρσε τὴν θήκην ἀπ' αὐτοῦ καὶ τὴν ἔκραψε, τὸ δὲ παιδίον μὲ θαυμασμὸν παρετήρησεν, ὅτι τὸ ὠρολόγιον ἐξήκολούθει ἀκόμη νὰ δουλεύῃ καὶ νὰ κάμνη τί, ὅπως καὶ πρότερον, ὅτε ἦτο εἰς τὴν θήκην. Τότε ὁ εὐσεβὴς ἀνὴρ εἶπεν εἰς τὸ παιδίον ὅτι καθ' ὅμοιον τρόπον καὶ ἡ ψυχὴ σκέπτεται καὶ ἐνεργεῖ καὶ ἐν ὄσῳ εἶναι ἐντὸς τῆς θήκης — τοῦ σώματος, — καὶ ἀφοῦ ἐξέλθῃ ἀπ' αὐτοῦ. Ὅταν τις ἀποθάνῃ, τὸ σῶμά του μόνον ἀποθνήσκει καὶ βάλλεται ἐντὸς τοῦ τάφου, ἡ ψυχὴ του ὁμῶς δὲν ἀποθνήσκει ἀλλὰ πάντοτε ζῇ. «Τώρα παιδί μου, εἶπεν, ἀς βάλωμεν πάλιν τὸ ὠρολόγιον ἐντὸς τῆς θήκης του, δὲν ἐξακολουθεῖ νὰ κάμνη τί, τί, ὡς ἔκαμεν καὶ ἐκτὸς τῆς θήκης του; Τὸ αὐτὸ θὰ συμβῇ ποτε καὶ μὲ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα· μετὰ τὸν θάνατον θέλουσι συνέλθει πάλιν ὁμοῦ. Ταχέως ἡ ἀργὰ ὁ Ἀρχάγγελος θέλει σαλπίσαι μὲ τὴν

σάλπιγγα και τὸ σῶμα θέλει ἐξέλθει ἐκ τοῦ τάφου και ἀφ' οὗ ἐνωθῆ καλιν μετα τῆς ψυχῆς θέλει συλῆ αἰωνίως ἀχώριστον· τώρα, παιδί μου, παρατήρησε τὸ ὠρολόγιον και εἰπέ μοι ποῖον τῶν δύο εἶναι ἀξιολογώτερον. Τὸ ὠρολόγιον ἢ ἡ θῆκη του; «Τὸ ὠρολόγιον.» «Ὁρθῶς ἀπεκρίθη· και ἡ ψυχὴ ἐπίσης εἶναι πολυτιμωτέρα τοῦ σώματος. Ἄλλ' ὑπόθεσε, ὅτι ἐγὼ στοχαζομαι πολυτιμωτέραν τὴν θῆκην ἀπὸ τὰ ὠρολόγιον και χαίρω μάλλον ἐπ' αὐτῇ και θαυμαζῶν αὐτὴν οὐδόλως φροντίζων διὰ τὸ ὠρολόγιον· ὑπόθεσε ὅτι τόσοι παρέβλεπον, τὸ ὠρολόγιον, ὥστε δὲν ἤθελον διασαρεσθηθῆ και ἐὰν ἔχανον αὐτὸ, τί ἤθελες φαντασθῆ δι' ἐμέ; στοχαζομαι, ὅτι ἤθελες νομῖσαι, ὅτι δὲν ἔχω πολλὴν χρίσιν· και θὰ ἔκρινες ὀρθῶς. Και ὅμως ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι, οἵτινες ἐκτιμοῦν μάλλον τὸ σῶμα παρά τὴν ψυχὴν· ἐπιμελοῦνται τὴν θῆκην περισσώτερον ἀπὸ τὸ ὠρολόγιον· φροντίζουν περὶ τῆς εὐεξίας τοῦ σώματος, ἀλλ' οὐδεμίαν περὶ τῆς υἰγείας τῆς ψυχῆς λαμβάνουσι φροντίδα. Τί νομίζεις σὺ περὶ τῶν τοιοῦτων ἀνθρώπων; Νὰ σοὶ εἶπω τί στοχαζομαι ἐγὼ περὶ αὐτῶν. Νομίζω, ὅτι δὲν εὐρίσκονται εἰς τὰ σωστά των— εἰς τὰ λογικά των. Τοῦτο εἶναι σφάλμα και σφάλμα μέγα· ἀλλὰ σὺ, τέκνον μου, μὴ κάμνης, καθὼς αὐτοὶ κάμνουσιν, ἀλλ' ἐνθυμοῦ, ὅτι καθὼς τὸ ὠρολόγιον εἶναι ἀξιολογώτερον τῆς θῆκης του, οὕτω και ἡ ψυχὴ σου εἶναι πολὺ ἀξιολογώτερα τοῦ σώματος και φρόντιζε πάντοτε περὶ αὐτῆς, προσέχων μὴ χάσης αὐτήν.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΗΓΩΝ

«Ὅταν ὁ Δημοσθένης ὁ ρήτωρ εἶπεν εἰς τὸν Φωκίωνα, «Θὰ σὲ φονεύσουν οἱ Ἀθηναῖοι, ἐὰν τρελαθῶσι,» «Ναί, εἶπεν ὁ Φωκίων, «ἐμὲ θὰ φονεύσωσιν, ἐὰν τρελαθῶσι, σὲ δὲ, ἂν σωφρονώσι.»

— Ὁ Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς ἐσυμβούλευε τὸν βασιλέα Πτολεμαῖον νὰ φροντίζη νὰ ἀποκταῖ και νὰ ἀναγινώσκη τὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα πράγματεῦνται περὶ βασιλείων και ἡγεμόνων, «διότι, — εἶπεν, ὅσα οἱ φίλοι δὲν τολμῶσι νὰ συμβουλευώσιν εἰς τοὺς βασιλεῖς, ταῦτα εἶναι γραμμένα εἰς τὰ βιβλία.»

— Λυκούργος ὁ Λακεδαιμόνιος συνείδησε τοὺς πολίτας νὰ κομῶσι, λέγων, ὅτι τοὺς μὲν ὠραίους ἢ κόμη κάμνει εὐπρεπετέρας, τοὺς δὲ ἀσχήμους, φοβερωτέρας.

— Χάριλλος ὁ βασιλεὺς, ἐρωτηθεὶς διατί τόσοι ὀλίγους νόμους ὁ Λυκούργος ἐνομοθέτησεν; — εἶπεν, «οἱ μεταχειριζόμενοι ὀλίγους λόγους δὲν χρειάζονται πολλοὺς νόμους.»

— Ὅταν ὁ Διονύσιος ὁ τύραννος ἐστειλέποτε πολυτελῆ ἐνδύματα εἰς τὰς θυγατέρας τοῦ Ἀυσάνδρου, οὗτος δὲν τὰ ἐδέχθη εἰπὼν, ὅτι ἐφοβεῖτο, μήπως δι' αὐτὰ αἱ θυγατέρες του φανώσιν αἰσχραί.

— Ἀγχιλαῖος ὁ βασιλεὺς τῶν Λακεδαιμόνων ἐρωτηθεὶς ποτε τίς ἦτο καλλιτέρα, ἡ ἀνδρία ἢ ἡ δικαιοσύνη; ἀπεκρίθη, «ἐὰν ὅλοι ἡμεθα δίκαιοι, δὲν θὰ εἶχομεν χρείαν τῆς ἀνδρίας.»

ΑΙΝΙΓΜΑ.

«Ὀνομα γῶρας σύνθετον νὰ μ' εὕρης σοὶ προβάλλω· εἶναι τὸ πρῶτον σύνθετος και σχῆμα εἶναι τ' ἄλλο. Ἄλλ' οἱ διδάσκαλοι τὸ ἐν ἄφες νὰ μελετῶσι· και οἱ σοφοὶ εὐκλεῖσαι μας τὸ ἄλλο νὰ μετρῶσι· σὺ δὲ τὰ δύο γράμματα τὰ πρῶτα ἂν ἀφήσης. Πρόσεχε τότε ἕως οὗ τὸ αἰνιγμὰ μου λύσης. Μὴ δ,τι τὸ ὑπόλοιπον σημαίνει δοκιμάσθη, Πρὶν κἄν εἰς τὸ συμπέρασμα τῶν σκέψεών σου φθάσης, ἢ ἐν τὰ πρῶτα κέντ' ἰμοῦ ζητήσης νὰ ἐνώσης τὴν Γέλλον, περιηχητὴν τοῦ κόσμου ἢ ἀναγνώσης. Ἐγὼ κλῆν εἶλον σοὶ ζητῶ σοὶ ἦνοιξα τὰς πόλεις, Διάθε εὐέλπεις και σὺ τὰς Ἡρακλείους στήλας.

ΑΥΣΕΙΣ

τοῦ ἐν τῷ φύλλῳ τοῦ Ἰουλίου αἰνιγματος

ΣΦΑΙΡΑ,

τοῦ ἐν τῷ φύλλῳ τοῦ Αὐγούστου

ΥΔΩΡ

ΠΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Περὶ τίνος πόλεως προεβλήθη ὅτι ἤθελε κατασταθῆ ὡς λαιότερα, και ὡς τόπος, ἐπὶ τὸν ὁποῖον θὰ ἐξηπλώνοντο δίκτυα;

2. Περὶ τίνος πόλεως ἐβλήθη, ὅτι ἤθελον, αὐτῇ τε και ὁ βασιλεὺς αὐτῆς, ἀφανισθῆ ὡς ἀφρός ἐπὶ τοῦ ὕδατος;

3. Περὶ τίνος πόλεως προεφανεύθη ὅτι ἤθελε κατασταθῆ κατοικία τῶν θηρίων, και ὅτι αὐτοὶ ἤθελον χορεύει ἐκεῖ και αἰλουροὶ φωνάζει εἰς τὰς κρημασμένας οἰκίας τῆς;

«Κάλλιον εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ ἀκούῃ ἐπίπληξιν σοφοῦ, παρά νὰ ἀκούῃ ἄσμα ἀφρόνων (Ἐκκλῆσ. ι' 5.) Ὅστις σκάπτει λάκκον, θέλει πέσει εἰς αὐτόν· και ὅστις χαλᾶ φραγμὸν, ὅρις θέλει δαγκάσει αὐτόν. (Ἐκκλῆσ. ι' 3.)· και ἐνθυμοῦ τὸν Πλάστην σου ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς νεότητός σου· πρὶν εἰθῶσιν αἱ κακαὶ ἡμέραι, και φθῶσιν τὰ ἔτη, εἰς τὰ ὁποῖα θέλεις εἰπεῖν, δὲν ἔχω εὐχαρίστησιν εἰς αὐτὰ.» (Ἐκκλῆσ. ιθ' 1.)